

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

□ ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ □

Α' ΧΡΟΝΙΑ—ΑΡΙΘ. 3-4

ΙΔΡΥΤΕΣ

ΔΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ. ΚΛΕΩΝ
ΠΑΡΑΣΧΟΣ. ΚΩΣΤΑΣ
ΤΟΥΡΝΑΚΗΣ. ΥΛΑΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ (διευθύνει)

ΝΟΕΜ.-ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1913

Υ Μ Ν Ο Ι

I

PRELUDIO

Μιὰν Ἀπολλώνι ἀγκάλιασα, κι' ἀπ' τὰ παλιὰ ψυχὴ,
Τοῦ Πόθου ἐγὼ τὸ γέννημα, τὸ θρέμμα τῶν ὄνειρων,
Τὸ διάβα μου περήφανο· χοροὶ Νυμφῶν, Σατύρων,
Τὸ χαιρετᾶν θριαμβικὰ μὲ γαυριασμένη ὄρμη.

Κ' ἡ Μοῦσα ποῦ μὲ φίλησε μὲ φλόγα ἐρωτική,
Δὲ μ' ἔσυρε στοὺς χαλασμοὺς, σὲ λουλουδέσιων μύρων
Πνοοῦλες δὲ μὲ κοίμησε, τ'ἀλλάγματα ν' ἀπείρων
Αἰώνων μὲ τραβήξανε σὲ σέναν, ὦ Ἀττική.

Κι' ἔγινα ἐγὼ ὁ ψάλτης σου, παιδί σου, Ἀθηναῖος,
Μπρὸς στῆς ζωῆς σου τὸ χορὸν ἐγὼ ὁ Κορυφαῖος,
Μέσ' στὸν πλατὺ τὸ στίχο μου σ' ἀγκάλιασα, ὦ πῶς!

Καὶ τὰ παλιὰ, τὰ τωριανὰ ποῦ τὴ ζωὴν ἐπῆρα,
Καὶ τ' αὐριανὰ ποῦ θεὸν νὰ ῥθοῦν στὸ γαλανὸ σου φῶς
Δικὴ μου γιγαντόπλαστη θὰ τραγουδίση λύρα.

II

Ἐσὸ τῆς Τέχνης πάναγνο, λευκότατο σημάδι,
 Τῆς Ἀθηνιώτισας κυρᾶς ἢ ἐκκλησιᾶ, ὁ βωμὸς,
 Τὴν ἁρμονία ἐντός σου κλεῖς, καὶ ὁ πλάστης ὁ ῥυθμὸς
 Ἀπάνω σου ξεχύνεται, σὰν ἓνα οὐράνιο χᾶδι.

Σὰν ὄνειρα περάσανε τὰ χρόνια, ποὺ σκοτάδι
 Σὲ κύκλωνε, σὰν τῶν ἐχθρῶν βασιλεὺς ὁ θυμὸς,
 Μὰ Προμηθεὺς καρτέρησες, ὡς ποὺ συναγερμὸς
 Γίγαντες ἔδιωξε μακρὰ τοῦ ἀφέντη σου τοῦ Ἄδη.

Κ' ἐλεύθερος πειὰ ἔμεινες, (μὰ κρύβεις τόσο πόνο). . .
 Ἀπὸ παιδί ῥωτιάρικα σέν' ἀγαποῦσα μόνο,
 Καὶ ταπεινὸς προσκνητῆς σου φέρνω τώρα σένα,

Γιὰ ἐκατόμβη τ' ἄφταστα τῆς σκέψης τὰ λουλούδια,
 Ἀπὸ τὰ βάθεια τῆς ψυχῆς ποῦ τᾶχω μαζεμμένα,
 ὦ! ἐπικά, ὦ! ὑμνικὰ γλυκύτατα τραγούδια.

III

Μέσα στῆς σεληνόφωτες τῆς νύχτες τοῦ χειμῶνα
 Σούνιο σὲ εἶδα· ἱερὸ, περίλαμπρ' ἀκρωτήρι,
 Τῶν παλαιῶν σου τῶν Θεῶν τρανὸ προσκνητήρι,
 Γύρω σου δὲν ἐβλάσταιεν ἢ πορφυρῇ Ἀνεμῶνα.

Τὰ κύματα θρηνητικὰ ἐτραγουδοῦσαν μόνα,
 Ἢ Ἐστιᾶδες τ' ἄσβυστο τὸ φῶς, ὦ σταλαχτῆρι
 Τοῦ Ἀττικοῦ ῥυθμοῦ, δὲν ἐκρατοῦσαν, κοιμητῆρι
 Τῶν πεθαμένων ὄνειρων στοῦ χρόνου τὸν κυκλῶνα.

Μὰ κάτου ἀργοσαλεύουνε, παθιάρικα μιλοῦνε
 Ἢ γκρεμιστὲς κολῶνες σου, καὶ ἀργοκαρτεροῦνε
 Τὴν Ἀθηναία ἱέρεια ἀγνήν ἱεροφάντρα. . .

Κ' ἀκούγεται τριγύρω σου πνιγμένην ἢ Ἀγκοῦσα
 Καὶ σχίζεται τ' ἀρχαίου κακοῦ μπροστά σου ἢ Κασσάνδρα,
 Καὶ σὲ φιλᾷ ἡδονικὰ τοῦ ποιητῆ ἢ Μοῦσα.

ΥΛΑΣ

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΑ

Πέφτει σιγά, λυπητερὰ χινοπωριάτικη βροχή.
 Πῶς σκέψες φέρνεις ἄθελα, παραπονιάρικη ἐποχή!...
 Μὰ τὰ τωρὰ νὰ τὰ σκεφτῶ, μαῦρα πολὺ γιὰ μένα,
 Κ' ἐγὼ γυρίζω στὰ παλιὰ, καὶ ζῶ στὰ περασμένα...

II

Τοῦ χινοπώρου σκόρπισαν τὰ φύλλα ὀλόγυρά μου,
 Τὸ δάσος τὸ μισόγυμνο βογγᾷ λυπητερά.
 Μὰ μένα, μιὰ ἄγνωστη χαρὰ φουσκώνει τὴν καρδιά μου.
 Δὲ βλέπω δάκρυα—τὴν ψυχὴ μου γέμισε ὁμορφιά!...

ΠΑΡΗΣ ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΣ

ΨΑΠΦΑΣ

«Φαίνεται μοι κῆνος...»

Μὲ τοὺς Θεοὺς μοῦ φαίνεται, πῶς μοιάζει αὐτὸς ὁ ἄντρας,
 Αὐτός, ποὺ τώρα καθιστὸς ἀντίκρου σου γροικαίει
 Τὰ ζαχαρένια λόγια σου, τὸ προσχαρὸ σου γέλιο.
 Τρεμοχτυπάει μου ἢ καρδιά μέσα στὰ στήθια ἐμένα,
 Καὶ πιάνεται μου ἢ φωνὴ στὸ φέγγος τῶν ματιῶν σου
 Κ' ἢ γλῶσσά μου· τὰ σωθικὰ ψιλὴ μοῦ καίει φλόγα
 Φεύγει ἀπ' τὰ μάτια μου τὸ φῶς, βουίζουε ταῦτιά μου,
 Ἰδρος κρυδὸς μὲ περιχᾶ, τὸ σῶμά μου ὄλο τρέμει,
 Χλωμότερη ἀπ' τὸ χόρτο ἐγὼ γίνομαι, παρὰ λίγο
 Πεθαίνω. Κι' ὅμως ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ τραβῶ γραφτό μου.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥΣ ΑΝΤΙΛΑΛΟΥΣ

Ἀφιερωμένο στὸ σεβαστό μου ΙΔΑ

Γιὰ τὴν Ἰδέα τὸ Σταυρὸ στὸν ὦμο ἀντρίκια πῆρα
 Καὶ τὸ λαγγάδι πέρασα καὶ πάω πρὸς τ' ἀνηφόρι
 Κι' ὅ,τι μποδίζει με πηδῶ γοργὰ, καὶ μένει πίσω
 Κι' ἀλύγιστος ἀκαρτερῶ τῆς Μοίρας τὸν κουρσάρο.

Μὰ μὲ τὸ ροδοχάραμα καὶ μὲ τ' ἀχνὸ τὸ βράδι
 ποῦ σὰν καῦμοι γλυκόθλιβοι τῆ γῆς ἤσκιιοι χαράζουν,
 πλήθιες φωνοῦλες, ὦ ψυχὴ, σὰ μουσικὴ βρυσούλας
 ποῦ κρύβεται σκεπούμενη μὲ τὰ βουνήσια τ' ἄνθη,
 πλήθιες φωνοῦλες, λογισμούς, σταλάξεις στὴν καρδιά μου,
 Καὶ νὰ· τί λένε μέσα μου βουβὰ κι' ἀράδα ἀράδα:
 «—Φτωχέ. τοῦ κάκου νικητῆς, θὰ σὲ σαρώσ' ἡ Μοῖρα
 σᾶμπως βοριάς τὸ λούλουδο· τί θῆς πρὸς τ' ἀνηφόρι;»
 «—Κάλλιο νὰ ζοῦσες σιγαλὸς στὸ φτωχικὸ καλύβι
 δίχως τίς ἔγνιες τῆς ζωῆς. Παράτα πιά τὸ δρόμο.»
 Μά, ὦ λιγισμὲ σπαθόφτερε, κι' ἀνοιχτομάτη πάντα
 ποῦ κι' ἂν στερνὸς σὺ κελαιῖδᾶς ἀσώπαστον γρικῶσε
 σὰ δοξαριῆς γλυκοῦ βολιοῦ στὰ χέρια μιᾶς Νεράϊδας.
 «—Στοὺς ἤσκιους τῶν κυπαριστῶν ἄς βροῦνε ἀραξοβόλι
 μοῦροι καῦμοι καὶ σιγαλὰ τὰ σερπετὰ ἄς γλυστράνε.
 Μ' ἂν λαχταρᾶτε τῆ ζωὴ μεθῆστε τη μεθῆστε!
 Κι' ὦϊμὲ στὸν ποῦ δὲν ἔνοιωσε νὰ τὸν γοργοκυλάῃ
 στ' ἀνθόσπαρτα τὰ πέλαγα τὸ κύμα τῆς Ἰδέας!»,

ΡΟΔΩΝ ΟΙΤΗΣ

JEAN MORÉAS

ΣΤΡΟΦΕΣ

Ἦ γλυκοδιάφανε οὐρανὲ φωτοπλημμυρισμένε,
 Κορφοστεφάνι ἀλαργινὸ καθάριο καὶ λαμπρό,
 Καπνὲ στὴν καλυβόστεγην ἀεροζυγισμένε,
 Κυπαρισσιῆς γραμμένες στὸν αἰθέρα τό γλαυκό.

Δέντρα ἱερὰ τοῦ Κηφισσοῦ, παλλαδικὰ ἔληοκλάδια
 Ποῦ σᾶς λυγίζει ἡ ἀγέρρινη ψυχὴ τοῦ Σοφοκλή·
 Ναοί, σπασμένα μάρμαρα, μονάχα σᾶς — ρημάδια
 Τοῦ χρόνου— ὅλη τοῦ μέλλοντος θὰ φωτίζ' ἡ ἀνατολή.

Πάρνη, Ὑμηττὲ περήφανε ποῦ ἀκόμα σκορπισμένο
 Μάγο τὸ φῶς στὰ πλάγια σου κρατᾶς τὰ φλογερά,
 Ρέπια, βουνὰ κι' ὀρίζοντες, περγιαλί ἀφροντυμένο,
 Πῶς μοῦ γητέψατε, ὡς ξενὰ σᾶς εἶδα, τὴν καρδιά!

II

Χωρὶς ἔγνοιες ἀνώφελες, πότε ὁ καιρὸς θὰ φτάσει,
 Κι' ἀπὸ τῆς πόλης τῆς φριχτῆς τὸ θόρυβο μακριά,
 Ποῦ σὲ λημέρια δλόδροσα πειὰ θὰ βρεθῶ, στὰ δάση,
 Καὶ σὲ μιᾶς λίμνης λιόλουστης τὴν ἤσυχη ἀμμουδιά!

Μὰ ποιὸ πολὺ ὅμως λαχταρῶ στὶς ὄχτες σου, λιανάρι
 Τῶν πρώτων μου τῶν ἡμερῶν λαμπρό, ν' ὄνειρευτῶ:
 Ἦ θάλασσα, νὰ κράζουν σου θ' ἀκούσω οἱ ἄγριοι οἱ γλάροι,
 Θὰ δροισιστοῦν τὰ μάτια μου στὸ ζεῖδαρό σου ἀφρό.

Ἦ πρόωρος χειμώνας μου γιατί νὰ μὲ ξαφνιαῖ;
 Τὰ δῶρα ὅλα τὰ σκόρπισα τοῦ Ἀπρίλη τώρα πειά,
 Καὶ τὸν χινοπωριάτικο καρπὸ δὲν ἔχω μάσει,
 Κι' ἄλλων τὰ χέρια ἐκόψαν μου τὰ στάχια τὰ βαρειά.

III

Ζῶ μὲς τοὺς τάφους· μὲ γροικοῦν μονάχα οἱ πεθαμένοι·
 Ἦς τοῦ θανάτου τῆ στιγμῆ τὸ ἐγὼ μου θᾶλω ὄχτρο.
 Τὰ ὄρνια τὸ σπόρο μου τὸν τρωῶν· ἡ δόξα μου χαμένη·
 Σπέρνω καὶ ὀργώνω ὅμως ποτὲ δὲ βλέπω θερισμό.

Δὲ θὰ γογγύσω: τί μὲ μέλει ἔμένα ἢ καταφρόνια,
 Ἦ Συφορὰ καὶ τὸ ἄδικο, τὰ μίση καὶ ἡ ντροπὴ,
 Ἦ ἀφοῦ ὅταν κρούω τίς χορδές σου, ὦ λύρα μου ἀπολλώνεια,
 Πλέον καθάρια ὀλοένα ἄχεῖς καὶ πειότερο σοφή;

IV

Γλυκεῖα βροχοῦλ' ἀρμονικὴ π' ἢ Ἦ ἀνοιξη σὲ ρίχτει
 Σὰν ἓνα αὐλάκι ἀνάμεσα στὸν κήπο ποῦ ἀργοτρέχει,
 Κι' ἀπ τῆς ποτίστρας πειότερη τὴ χλωρασιά ὅταν βρέχει,
 Πῶς μοῦ σκλαβώνεις τὴν καρδιά μὲς τὸ λιχνό σου δίχτυ!

Ὅταν ζητῶ στὸ ὑπόστεγο τοῦ δρόμου ἓνα προσφύγι
Ἦ καὶ στὸ παραθύρι μου, μὲ τὴ κρυφὴ χαρὰ
Καὶ μὲ ποιὰ κάνεις θύμησιν ὁ πόνος μου νὰ σμίγει
Κι' οἱ στάλες σου ποιὰ φέρνουν μου στὸ νοῦ θλίψη παλιὰ;

V

Φοβᾶσαι νὰ πεῖς ἄνθρωπος πὼς εἶσαι τὴ χαμένη
Τὴ δυναμὴ σου τὴ θρηνεῖς, ἀστόχαστη ψυχὴ.
Τὴν κεφαλὴ μου στέφοντας μ' ἀνθούς, τὴν ἀσπρισμένη,
Κάθε μου πράξι θὰ μισῶ, καλὴν εἴτε κακὴ.

Γιὰ τοὺς πιστοὺς σου ὦ Μοῦσα ὑγειοὺς σήμερα τὸ αὔριον εἶναι·
Μ' ἂν ἡ καρδιά τους γίνεῖ μιὰ μὲ τοῦ ὄχλου τὴν καρδιά,
Τὸ γλυκορούφητο κρασί πὸν ἐκέρνας τους, κι' ὄλ' εἶναι
Ζωή, σὰ γάλα χύνεται καὶ σὰ νερὸ μὲ μιὰ.

ΩΔΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑΙΑ

Ὡ λουλοῦδι χιλιάκριβο
ποὺ γλυκόχυμον ἀνθησες
μιὰν ἡμέρα ἀνοιξιάτικη
στῆς δλάσπρης Ἀθήνας
τὰ περιβόλια·

Τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ δροσόμελι
γλυκοστάζει ἀπ' τὰ χεῖλη σου
τὰ νωπά, τοῦ ροδιοῦ
ποὺ σοῦ τᾶχει ὁ χυμὸς
ἀλικοβάψει.

Τὴ λευκότατη σάρκα σου,

πεντελίσιο ροδόφλεβον
ἠλιομάρμαρο κάποιος
Πραξιτέλης θὰ πῆρε,
γιὰ νὰ τὴν πλάσει.

Καὶ φαντάζει τὸ σῶμα σου
σὰ μιᾶς θείαινας τοῦ Ὀλυμποῦ
μὰ ἡ ψυχὴ σου ἐρωτεύτηκε
τοῦ χλωμοῦ Ναζωραίου
τ' ἄχραντο κάλλος.

Τ' ἀττικὰ τὰ λιογέρματα
στὰ δροσόμαγουλά σου
φωτολάμπουν, ἀνέγγιχτα
τὸ φιλι τοῦ ἐρωμένου
ποῦ ἀκαρτερᾶνε.

Σὰ λαμπρὸ ἵνα χρυσόνειρον
ἡ Ζωὴ μοῦ γλυκόνευε
καὶ τὰ μάτια μου ἐπάσκιζε
μὲ τὸ μάγο της φῶς
νὰ τὰ θαμπώσει,

Μὰ τῆς ἐφηβικῆς
τῆς ψυχῆς μου τὰ τρισβαθα
μιὰ τὰ πύριωνε φλόγα:
τῆς ἀγάπης ποθοῦσα
τὸ ἀπὸ νεχτάρι.

Καὶ τὴν πλάστρα-εἰκοσάχρονη
τὴν ὀρμὴ τὴ ματόθερμη
ὅταν ἐνοιωσα ἐντός μου—
τῆς σαρκὸς τὴν ὑπέργλυκη
δίψασα μέθη.

Καὶ νά! ἐμπρός μου ἐσὺ πρόβαλες
ὃ κοπέλλα μεστόκορημη,
κι' ἀπὸ τότε μὲ σκλάβωσε
καὶ μὲ φλέγει τρανότερη
λαχτάρα ὀλοένα :

Σὲ μιὰ κλίνην ἀνθόστρωτη
—γάμου κλίνη—τὸ ὑπέριτατο
νὰ χαρῶ τὸ ξεφάντωμα,
σφίγγοντάς σε, γυναῖκα,
στὴν ἀγκαλιά μου!

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΔΕΝΤΡΟ

Φυτρώνει ἀξαίνει καὶ πλουσιοθρεμμένο
Ἐπ' τὴ μητέρα Γῆς, μ' ἀνθούς, βλαστάρια,
Ζουμερούς καρπούς, σειέται, λυγιέται
Μεστομένο, τοῦ πράσινου βασιλείου.
Ψηλὰ ἀνεμίζει φλάμπουρο καὶ Δόξο
Τὶς λυγερὲς Κορφές του, μυρωμένες
Ἐπ' τοὺς ἀνέμους ποῦ περνᾶν καὶ πᾶνε
Δίχως νὰ σούρουν τὶς γλυκὲς πνοές τους,
Καὶ τὶς δροσιὰς ν' ἀφήσουν πᾶ στὸ χῶμα
Μόνε γλυκοφιλᾶν πλαγιὰς καὶ ῥάχες.
Τὶς χαραυγὲς τὸ δεῖλι χαιρετάει
Μὲ θρό, τὰ μεσημέρια καρωμένο
Τὸ χαιρετάει, σ' ἀγκάλιασμα τὸ σφίγγει
Καὶ ἄπ' τὴ λαχτάρα ἀνάβει καὶ κορώνει
Ὁ ἀφέντης του ποῦ χῶρια οὔτε μιὰν ὥρα
Νὰ ζήσει δὲ βαστᾷ τὸ πλούσιο δέντρο.
Ὁ Γήλιος. Δροῦς γιὰ πλάτανος ἢ πεῦκος.
Χιλιόχρονος, δεντρὶ τὴ φωτεινὴ ἀνοιξή

Ποῦ ζῆ καὶ ποῦ πυρὰ τὰ καλοκαίρια
Τὸ λυώνουν, καὶ οἱ χειμῶνες τὸ σωριάζουν
Ὅτι καὶ ἂν εἶναι καὶ ἄγουρο ἢ δεμένο
Τ' ἀποζητᾶν κορῶνα τοὺς οἱ κάμποι
Καὶ οἱ ῥάχες οἱ δροσιάτες. Τῶν ἀνθρώπων
Ἐναγκαλιάζουν οἱ καρδιὲς στοὺς ἥσκιους,
Καὶ νὰ γυρνᾶν χαρὰ τοὺς στὰ δουμάνια
Τραγουδιστάδες, τοῦ ἥσκιου σου π' ἀπλώνεις
Δέντρο, καὶ τοῦ γλυκοῦ λαμπροῦ καρποῦ σου.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΩΔΗ X

ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ ΑΓΗΣΙΔΑΜΟ ΠΥΓΜΑΧΟ

ΣΤΡΟΦΗ

Παντοτεινὰ οἱ ἀνθρώποι ἀποζητᾶνε
Τὰ Γλυκαγέρια καὶ τῆς καρποφόρας
Τῆς γῆς οἱ Δουλευτάδες παντηχαίνου
Τὰ οὐρανικὰ βροχόνερα βλαστάρια
Τῶν νεφελῶν. Ἐτσι ἂν κανεῖς μὲ κόπους
Μπορέσει νικητὴς νὰ βγῆ τοῦ πρόπου
Γλυκόφωνα τραγούδια, ποῦ θὰ σπεύρουν
Μελούμενα παινήματα, καὶ στέκουν
Ὅρκοι πιστοὶ μεγάλων ἀρετῶν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Στοὺς Ὀλυμπιονίκες τοῦτοι οἱ ἕμνοι
Ἐφθόνητοι βλασταίνουνε καὶ τέτοιους
Νὰ ψάλω ἀποθυμῶ, μὰ ὅμως καθένας
Τὴ χάρη τῆς σοφίας του χρωστάει

Στὸ θεό. Τόρα δὲς θὰ σοῦ στολίσω
Τὸ ἀπὸ χρυσῆν ἔληα στεφάνι μ' ὕμνους
Γκυκοκέλαιδους, ὦ Γιὲ τ' Ἀρχεστράτου,
Ἄλλὰ θέλω, Ἀγησίδαμε ψέλνοντας
Τῆ χώρα τῶν Λοκρῶν νὰ τραγουδήσω.

ΕΠΩΔΟΣ

Ἐγγυητὴς ὁ λόγος μου, ἐκεῖ δὲ θὰ βρῆτε
Μοῦσες, ἀνίδεους καλῶν, οὔτε καὶ ἀνθρώπους
Ποῦ τῶν ξένων νὰ φεύγουν τὸ σίμωμα, μόνο
Λαὸ ποῦναι σοφώτατος καὶ τεχνικά τὸ
Δόρυ λαμπρὸς πολεμιστὴς βαστᾶ. Τί ἢ φύση
Οὔτε ἀπὸ πονηρῆ ἀλεποῦ γιὰ βροντοκράχτη
Λιόντα ν' ἀλλάξῃ μπόρεσεν ἀκόμα ὡς τώρα.

ΩΔΗ XII

ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ ΕΡΓΟΤΕΛΗ
ΤΟΝ ΙΜΕΡΑΙΟ ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΟ

ΣΤΡΟΦΗ

Σῶστρα μεγαλοδύναμη τοῦ Δία Θυγατέρα
Σένα διπλοπαρακαλῶ προστάτρα τῆς Ἰμέρας,
Τύχη. Σὺ καὶ στίς θάλασσες φαντάξεις Κυβερνήτρα
Τῶν καρabiῶν γοργόδρομων, καὶ στὴ ξηρὰν ὀρίζεις
Τὸν ἀντροφόνο πόλεμο, καὶ τίς συμβουλατόρισσες
Τίς ἀγορές. Συχοτηρᾶν πρὸς τ' ἀψηλὰ οἱ ἀνθρώποι
Κ' ἄλλοτε πρὸς τὰ χαμηλὰ, μ' ἀνεμοθεμελιώνουν,
Τί ἀπ' τὴν ἀρχὴν ἐδούλεψαν σὲ ψεύτικες ἐλπίδες.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Κανεῖς Θνητὸς δὲν εὔρηκεν, ἀπ' τοὺς Θεούς, τὸ δρόμο
Ποῦ φέρνει στὸ πετυχημένο τέλος κᾶθε πράξης.
Τραβᾶν πρὸς τὰ μελλούμενα τυφλοὶ καὶ δίχως σκέψη.
Πολλὰ κακὰ ἀνεπάντεχα πλακώνουν τοὺς ἀνθρώπους
Καὶ σβύνουν τίς γλυκὲς χαρὲς, ἐνῶ ἄλλοι περπατόντας
Πάνω στίς μαῦρες δυστυχίεες, μπορέσανε καὶ ἀλλάξαν
Αὐτές, μέσ' σὲ λιγόχρονο, μὲ μιὰ γλυκεῖα Εὐτυχία.

ΕΠΩΔΟΣ

Γιὲ τοῦ Φιλάνορα καὶ σὺ στὴ πατρικὴ σου πόλη
Θὰ μαραινόσουν ἄδοξος μεσ' σὲ μικροδιχόνοιες,
Σᾶν πειτεινὸς ποῦ μάχεται σ' ἐνοῦ σπητιοῦ προαῦλι.
Ἡ δόξα ποῦ σοῦ φέρανε τὰ γλήγορά σου πόδια
Κρυφὴ θὰ ξεφυλίζονταν, ἂν δὲ σ' ἤθελε διώξῃ
Ἄπ' τὴν πατρίδα σου Κνωσσὸν ἢ ἀντροκαλέστρα στάση.
Καὶ τώρα, ὦ Ἐργοτέλη, νά! στεφανωμένος εἶσαι
Στὴν Ὀλυμπία στὸν Ἴσθμό, καὶ στὴν Πυθῶνα δύο
Στεφάνια νίκης κέρδισες, ὥστε θὲ νὰ δοξάζῃς
Τὰ ποῦ τίς Νύφες δέχτηκαν ζεστὰ λουτρὰ τῆς χώρας
Ὅπου ἐγεννήθης, αὐξήσες καὶ πατρικὴ σου στέκει.

ΛΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ

ΣΑΤΥΡΟΙ

Εἴμαστ' ἐμεῖς οἱ ἀποδιωγμέν' οἱ πλάνητες
Ἡ κοινωνία τῶν πικραμένων ἐξορίστων,
Ποῦ πιάνουμε τίς ἄξενες γωνιές, τίς ἄγνωρες

Τ' ἄχρηστα σάμπως τῶν ἀχρήστων.
ᾠ, ἐσεῖς συντροφικὰ καρτέρια ποῦ ἐστέναμε
Μέσ' τὰ ἡσκιερὰ τὰ δάση,
Οἱ τριχωτοὶ κ' οἱ ἄσκημοι προσμένοντας
Μιὰ κάποια Ἄμαδρουάδα νὰ περάσῃ.
Καὶ σὰν περνοῦσ' ἀπ' τὸν κρυφῶνα μας ὠρμούσαμε
Καὶ στὸ γυμνό, σπαρταριστὸ κορμί της,
Μὲ τὰ φιλιὰ, σφιξιματ' ἀγκαλιάσματα,
Ζητούσαμε νὰ πιοῦμε τὴν ψυχὴ της.
Μὰ τόρα μὲς τὰ ξένα δάση ἀλητεύουμε
Ποῦ πότε ἢ μπόρα, πότε ὁ ἀγέρας τὰ λυγὰ,
Καὶ μόνο ἢ φύση λίγους της καρποὺς
Ποῦ μᾶς κερνάει.

*
* *

Ἔτσι οἱ πικροὶ στὸν κύκλο τῶν συντρόφων τους
Γιὰ νὰ σκοτώσουνε τὴν ὥρα,
Μὲ τὴν καλάμινη φλογέρα τους
Σκορποῦν καῦμούς, παράπονα στὴ χώρα.
Καὶ τὸ τραγοῦδι ἔτσι ἀχολόγαι
Μὲ χίλιους δυὸ ἀχοὺς ὀλόγυρά τους,
Κι' οὔτε φωνὴ ἄλλη, οὔτε θρῆνος δὲν ἀπάνταγε
Στὴν ἐρημιὰ τους...

*
* *

Εἴμαστ' ἐμεῖς οἱ ἀποδιωγμέν' οἱ πλάνητες,
Ἡ κοινωνία τῶν πικραμένων ἐξορίστων,
Ποῦ πιάνουμε τὶς ἄξενες γωνιές, τὶς ἄγνωρες
Τ' ἄχρηστα σάμπως τῶν ἀχρήστων.

NTINOS MIPANTAS

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ Α΄.

ΘΥΡΣΙΣ

(ᾠδὴ)

Ἄρχιστ' ὠδὴ βουκολικὴν, ἀγαπημένες Μοῦσες.
Ὁ Θύρσις ἀπ' τὴν Αἴτνα εἶμαι κ' εἶν' ἡ γλυκεῖα ἢ φωνή μου,
Ποῦ ἦσατε σὰν ἔλυωνεν ὁ Δάφνις, ποῦ κρυμμένες,
Στοῦ Πηνειοῦ τὰ ἴσκηρὰ τὰ δάση, ἢ στοῦ Πίνδου;
Τὶ ἀκόμα δὲν καθόσατε στὸ ῥέμμα τοῦ Ἀνάπου
Στῆς Αἴτνας τὴν ψηλοκορφή, ἢ τὸ ἱερὸ ποτάμι.

Ἄρχιστ' ὠδὴ βουκολικὴν, ἀγαπημένες Μοῦσες.
Οὐρλιάζοντας ἔκλαψαν αὐτὸν καὶ λύκοι καὶ τσακάλια
Καὶ τὸ λειοντάρι ἀπ' τὸ δρυμὸ τὸν θρήνησε κ' ἐκεῖνο.
Κι' ἦρθανε βόδι' ἀρίθμητα στὰ πόδια του καὶ ταῦροι,
Καὶ μοσχαράκι' ἀγίνωτα μπροστὰ του κ' ἐθρηνήσαν.
Κι' ἦρθ' ὁ Ἑρμῆς ἀπ' τὸ βουνὸ πρῶτος καὶ τοῦπε: «Δάφνι,
Τὶ πρᾶμμα λυώνει σε καὶ τί πὲς μ' ἀγαπᾶς, καλέ μου;»
Ἦρθαν ἀγελαδάριδες, βοσκοί, τσοπάνοι ἦρθαν
Κι' ἀναρωτοῦσαν τί ἔπαθε. Κι' ὁ Πρίαπος ἐφάνη
Καὶ εἶπε του: «Δάφνι φτωχέ, τί ἔχεις καὶ σέ λυώνει
Μέσα στὰ δάση, στίς πηγές ἢ κόρη ἀργοδιαβαίνει....»

Ἄρχιστ' ὠδὴ βουκολικὴν, ἀγαπημένες Μοῦσες.
Ζητόντάς σε ὅμως ἐσὺ εἶσ' ἀπραγὸς σ' ἀγάπη.
Βοσκὸς μὲν ἐλεγόσουνα, μὰ μὲ τσοπάνο μοιάζεις.
Τὶ αὐτὸς σὰν τίς κασίκες δὴ νὰ παίζουσι μὲ τοὺς τράγους
Λιγώνεται καὶ βλαστημᾷ ποῦ τράγος δὲ γεννήθη.
Καὶ σὺ σὰν τίς κοπέλλες δεῖς νὰ παίζουσι, νὰ γελᾶνε
Λιγώνεσαι γιατί μαζὺ μ' ἐκεῖνες δὲ χορεύεις».
Σ' αὐτὸν καμμιάν ἀπόκριση δὲν ἔδωκεν ἐκεῖνος
Μὰ πέρναγ' ἔρωτα πικρὸ κ' ἔφτανε πειὰ στὸ τέλος.
Κι' ἢ πανωραία πρόφθασεν ἢ Κύπριδα γελόντας,
Ψεύτικα γέλοια, ποῦ βαρὺ θυμὸ της ἐμνηοῦσαν
Καὶ εἶπε του: «Παρακαλεῖς τὸ γυιό μου νὰ νικήσῃς,
Καὶ ὅμως ἀπὸ τὸ πικρὸ νικήθῃς ἔρωτά σου».

Ἄρχιστ' ὦδῃ βουκολικὴν, ἀρχίστε, φίλες μουσες.
Σὲ τούτην ἀποκρίθηκεν ὁ Δάφνις: « ὦ, κακίστρα
Κύπριδα κακοροΐζικη κι' ἀπ' ὅλους μισημένη,
Τώρα ἢ ντροπές σου λάμπανε στὸν ἥλιο, καὶ ὁ Δάφνις
Πεθαίνοντας πίκρα κακιά τοῦ Ἄδῃ τοῦ πηγαίνει.
Τράβα στὴν Ἴδη, π' ὅπου λὲν σ' ἐντροπίας' ὁ τσοπάνος,
Καὶ στὸν Ἀγχίση, — τ' εἶν' ἐκεῖ βελανιδιὲς μεγάλες,
(Ἐδῶ βοτάνες ταπεινὲς καὶ μέλισσες δουλεῦτρες.)
Μὰ εἶν' καλὸς κι' ὁ Ἄδωνις πὺν πρόβατα βοσκίζει,
Πὺν σαγγιτεύει τοὺς λαγούς καὶ κυνηγᾷ θηρία.
Κύτταξε πὲς ὅταν σταθεῖς κοντὰ στὸ Διομήδη
« Ἐγὼ τὸ Δάφνι τὸν νικῶ κ' ἐσὺ μουχεῖς ἀμάχη ».

Ἄρχιστ' ὦδῃ βουκολικὴν, ἀρχίστε, φίλες Μοῦσες.
Λύκοι, τσακάλια, τῶν βουνῶν ἀρκοῦδες τόρα γειά σας,
Ἐγὼ ὁ Δάφνις ὁ βοσκὸς δὲ θάμαι πειὰ μαζῆ σας
Οὔτε στὰ δάση τὰ ἱερά, οὔτε στοὺς λόγγους. Γειά σου
Ἀρέθουσα καὶ ποταμοὶ ποῦ χύνετε καθάριο
Στὴν κυματοῦσα θάλασσα, τὴν ἀγριωπὴ νεράκι.
Ἄρχιστ' ὦδῃ βουκολικὴν, ἀρχίστε, φίλες Μοῦσες.
ὦ Πάνα, Πάν' ἂν στὸ ψηλὸ τὸ ὄρος τοῦ Λυκαίου
Ἀκόμ' εἶσαι, ἢ στὸ βουνὸ τοῦ Μαίναλου, κατέβα
Στὴ νῆσο τὴ Σικελικὴν. Ἄφησε τῆς Ἐλίκης
Τὸ κορφοβοῦνι κι' ἄφησε καὶ τὸ ψηλὸ μνημοῦρι
Τοῦ Μαίναλου, πὺν κι' οἱ θεοὶ ἀκόμα τὸ θαυμάζουν.

Πάψετε τόρα τὴν ὦδῃ, πάψτε τὴν τόρα, Μοῦσες.
Ἔλα καὶ τὸ γλυκόφωνο σουραῦλι μ' ἄρπαξέ το,
Ποῦνε μὲ μαλακὸ κερὶ στὰ χεῖλια τ' ἀλειμμένο,
Γιατὶ ἀπ' ἀγάπη ἀληθινὰ στὸν Ἄδῃ κατεβαίνω.
Πάψετε τόρα τὴν ὦδῃ, πάψτε τὴν τόρα, Μοῦσες.
Τόρα τὰ βάττα μενεξὲ ἄς βγάλουνε κι' ἀγκάθια,
Κι' ὀνάρκισσος ἴαστῃ κεδριά τὴν ἄγριαν ἄς βλαστήσει,
Ἡ κουκουνάρι' ἄς ξεπετᾷ ἀχλάδια γινομένα,
Κι' ἀφοῦ ὁ Δάφνις χάνεται ν' ἀλλάξη ὄλ' ἢ φύση.
Ἄπ' τὶς λαφίνες ἄς ζητᾷν οἱ σκύλλοι νὰ βυζαίνουν

Κι' οἱ γκιώνηδες ἄς πολεμᾷν νὰ μετρηθοῦν μ' ἀηδόνια».
Εἶπε κι' ἀμέσως πέθανε. Κι' ὅμως ἡ Ἀφροδίτη
Νὰ ζωντανέψῃ τον ποθεῖ. Μὰ κόπηκ' ἡ κλωστή του
Ποῦταν δεμμένη του ἢ ζωὴ, ἀπ' τὶς κακὲς τὶς Μοῦσες.
Πέρασε τὸν Ἀχάρονα, τὸν συνεπῆρ' ἢ μπόρα
Τὸν γκαρδιακὸ κι' ἀγαπητὸ στὶς Μοῦσες καὶ στὶς Νῦφες.
Πάψετε τόρα τὴν ὦδῃ, πάψτε τὴν τόρα, Μοῦσες.
Καὶ τὸ ποτήρι δός μου σὺ καὶ τὴν κατσίκα τόρα
Νὰ τὴν ἀρμέξω καὶ σπονδῆ στὶς Μοῦσες γιὰ νὰ κάνω.
Γειὰ καὶ χαρὰ σας πάντοτε, Μοῦσες, γειὰ σας καὶ πάλι
Γιὰ τὸ χατῆρι σας ἐγὼ γλυκότερα θὰ ψάλλω.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ

Τόρνεψε, καλλιτέχνη μου, τῆς ἀνοιξης
Τόρα σ' ἐμᾶς ὀλόχρυσο ποτήρι δροσιμένο,
Τόρα ποῦ φέρνουνε τὸ πρῶτο τὸ τριαντάφυλλο
Στὰ χεῖλια τους ἢ ὦρες μυρωμένο.
Ξαπλώνοντας τὸν ἄργυρον ἀπάνω του
Κάνε μου τὸ πιετὸ γλυκὸ σὰ μέλι,
Μὴ ζωγραφίσῃς τελετὲς, παρακαλῶ σε, γύρω του
Κι' ὅτι ἄλλο δὲ μὲ μέλλει.
Μὴ μοῦ τορνέψῃς ξενικὰ κι' ἀδιάφορα ἱστορήματα,
Ἄλλὰ τὸ γυιὸ καλλίτερα τ' ἀθάνατον τοῦ Δία,
Τὸ Βάκχο, πὺν Θεὸς εἶναι στὰ κλήματα,
Καὶ νὰ χτυπᾷ τὰ χέρια τῆς ἡδονικῆς ἢ Κυπρία.
Ξαρμάτωτους τοὺς Ἐρωτες ζωγράφισε
Καὶ μὲ χαρὰ τὶς Χάρες νὰ γελᾶνε,
Κάτ' ἀπ' ἀμπέλι φουντωτὸ νὰ κάθονται
Καὶ τὸ κρασί τριγύρα νὰ κερνᾶνε,
Βάλε συντρόφους χαρωποὺς γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι,
Μ' ἐμᾶς μονάχα ὁ θεὸς ὁ Φοῖβος τόρα παίζει.

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ

Ἄν ἐχάριζεν ὁ Πλούτων μὲ χρυσάφι τῆ ζωῆ μου
Θὰ τὸν καρτεροῦσα κᾶπου ἅμα ἤθελε φανῆ,
Νὰ τοῦ δώσω γιὰ νὰ πάρη καὶ ν' ἀφίση τὴν ψυχὴ μου,
Ἐπειδὴ τὸ νὰ πεθάνω, σοῦ τὸ λέω, μὲ πονεῖ.
Ἄλλ' ἀφοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους— καὶ τὸ ξέρεις!—εἶν' γραμμένο

Μὲ λεπτὰ νὰ μὴν μποροῦνε ν' ἀγοράζουν τὴ ζωῆ,
Τότε πῶς σὲ βλέπω πάντα, μέρα-νύχτα σκοτισμένο
Κι' ὁ χρυσὸς ποῦ τὸν μαζεύεις, πές μου, τί σὲ ὠφελεῖ;
Ἄν μοῦ μέλλει νὰ πεθάνω τότες τί στενοχωριέμαι,
Καὶ γιατί μὲ κλάψαις πάντα τῆ ζωῆ μου νὰ περνῶ,
Πῶς τὴ μοῖρα μου νὰ κλαίω καὶ γιατί νὰ καταργιέμαι;
— Πίνω τὸ γλυκὸ κρασάκι καὶ τοὺς φίλους μου κερνῶ.
Στὰ κρεββάτια ξαπλωμένος, δίχως διόλου νὰ μὲ μέλη,
Κάνω ἢ θε' Ἀφροδίτη ὅτι θέλει... ὅτι θέλει!

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ

Ὁ ἔρωτας εἶνε τυφλὸς καὶ τίποτα δὲ βλέπει
Οὔτ' ἀρχοντιὰ περήφανη, οὔτε καὶ φτώχεια μαύρη
Νομίζει ὅτι μπρὸς σ' αὐτὸν νὰ σκύβουν ὅλοι πρέπει
Καὶ νὰ γελάσῃ καὶ σοφὸν αὐτὸς τρόπο θεὸ ναῦρη.
Οἱ ἔρωτευμένοι τὰ λεπτὰ κυττάζουν ὅμως μόνο,
Κι' ὅποιος κυττάζει τὸν παρὰ ἔχει περίσσιο πόνο.
Γι' αὐτὸν δὲν εἶναι πειὰ κανεὶς στὸν κόσμον ἀδερφός του,
Αὐτὸς δὲν ἔχει πειὰ στὴ γῆ παιδιὰ πού ν' ἀγαπᾷ,
Καὶ μόνο νυχτοήμερα καὶ πάντοτ' εἶνε μπρὸς του
Πόλεμοι, φόνου ἀδιάκοποι καὶ μύρι' ἄλλα κακά.
Κι' εἶνε τὸ ποιοῦ χειρότερο μαζύ του—ἄς τὸ ποῦμε,—
Ὅτι κ' ἔμεῖς χανόμεσθε σι' ἀλήθεια πού ἀγαποῦμε.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ

Συνδρομὲς—προπληρωτέες—εἶνε 3 δραχ. τὸ χρόνο (γιὰ τὸ Ἐξω-
τερικὸ 5 φρ.) καὶ στέλνονται, καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα, πρὸς
τὸν Στ. Φέρη ὁδὸς Μαιζώνοσ 30. Ἀθήνα. Παρακαλοῦμε ὅσους
ἀλλάζουν διεύθυνση ἢ δὲ λαβαίνουν ταχτικά τὸ φύλλο, νὰ μᾶς εἰδο-
ποιοῦν. Τὸ φύλλο δὲ στέλνεται δωρεάν σὲ κανένα.